

Uit de oude doos deel 13

Branie

Opgerold en met een tevreden koppie ligt hij bij de kerstboom, onze hond Branie; en ik bedenk wat een uiterst goed gekozen naam hij heeft. Het is inderdaad een middenslag branieschopper. Voor ons, ja voor ons gaat hij door het vuur. En voor anderen?

Voor anderen is hij vaak niet om te harden. Hij wantrouwt iedereen die niet direct met de familie te maken heeft. Wil door niemand anders dan de familie aangehaald worden, staat op z'n strepen en voor hem is het werkelijk tot hier en niet verder... de PTT-er die met ons toestel onder de arm de deur uit wilde lopen weet er alles van.

Kortom, voor ons is hij een schat, de liefste hond van de wereld, bij vreemden moet hij absoluut in de gaten worden gehouden. Het is een Schnauzer in hart en nieren.

Ruwe bolster, blanke pit type.

Hij kiest altijd partij voor de zwakkeren en vecht, al wordt hij erdoor aangevallen, uit principe niet met kleine hondjes. Alles wat maar enigszins afwijkt van normaal is voor hem verdacht.

Mensen met stokken, hengsels e.d. zijn volgens hem dan ook beslist onbetrouwbaar. En weet u, hij kan je zonder woorden ook zo goed troosten. Nu zal een deel van de lezers wel denken; 'Oh, daar heb je haar weer'. Maar ik meen het echt. M'n andere hond (fox terrier) klom bij je op schoot en likte je af tot je bij wijze van spreken open lag.

Braan doet het anders. Hij gaat voor je zitten, met zo'n wijze schnauzerblik, legt z'n kop op je schoot en blijft zo uren samen met je zitten zuchten en steunen. Bij wijze van hoge uitzondering, krijg je een uiterst tedere lik van hem. Op zo'n dag, zo'n 'ik zie het niet meer zitten dag', staat hij als een leeuw voor je, als iemand je wil benaderen. Het lijkt wel, of hij het de hele wereld kwalijk neemt, dat jij je zo voelt.

Als de dag daarop dan de zon weer doorbreekt, weet hij van gekkigheid niet wat hij moet doen om je te laten zien/voelen, hoe gelukkig hij daarmee is.

Toen ik begin September beviel van mijn zoon en de week daarop voor het eerst weer een stuk met hem ging lopen, leek het wel of ik met een pup op stap was, hij trok de veters uit m'n schoenen, hing aan m'n broekspijp en lag me vanuit hinderlagen op te wachten.

En nu, nu hij daar zo tevreden bij de kerstboom ligt, bedenk ik hoe ik me met hart en ziel met hem verbonden voel. Soms zeg ik wel eens: "Ik ken hem, alsof ik hem zelf gemaakt heb" Vaak heb ik de indruk, dat het andersom ook zo het geval is.

Weet u: boekdelen vol, zou ik over hem kunnen schrijven, doch voor u zou het net zo worden als de vakantiedia's van een ander bekijken.

Misschien zijn er onder u eigenaren die zich net zo verbonden voelen met hun hond(en) als ik en willen ze ook eens wat schrijven over de eigenwijze, ondeugende streken van hun hond, of juist over hoe lief hij/zij is of wat dié hond voor ze betekend of waarom ze juist een Schnauzer hebben gekozen etc.

Graag!! Ik juich het toe. Hoe meer 'lezers schrijven' hoe beter

Zowel Branie als ik wensen u een voorspoedig, maar vooral een gezond 1991 toe

Tanja de Kroon-Almere- Buiten
Uit het NSC schnauzerblad 1991

Note: anno 2019 zijn verhalen en schrijfsels nog steeds van harte welkom!